

CHAMACO

On Sahnelik İfade

Abel González Melo

İspanyolca Aslından Çeviren: Sakıp Murat Yalçın

Küba İspanya Büyükelçiliği, Birinci Dramaturji Yarışması Ödülü

Havana, 2005

Ariel Díaz Cid'e

İfadenin Planı

I. Çöplük

II. Aşk Evinde Bir Casus

III. Ahlaklı Dünya

IV. Kira

V. Kısa Vadede Mutluluk

VI. Yarın Başka Bir Gündür

VII. Beceriksizlikler

VIII. Babalar ve Oğullar

IX. Baskın

X. Kaçış Noktası

Olayla İlgili Kişiler

Başrol Oyuncuları

Kárel Darín, genç bir erkek

Alejandro Depás, avukat

Miguel Depás, oğlu

Silvia Depás, kızı

Şahitler ve Müdahil Olanlar

Roberta López, park bekçisi

Felipe Alejo, Kárel'in amcası

La Paco, çiçekçi

Saúl Alter, polis

*Olayın tamamı Havana'da, 23 Aralık
Pazartesi ve 26 Aralık Perşembe günleri
arasında, yakın yılların birinde geçmektedir.*

SAHNE I

Çöplük

Tercihen, açık hava. Noel sabahının ilk ışıkları. Köşelerde havuzları, tam ortada kahramanın heykeliyle Merkez Parkı. Herhangi bir kahraman bu, bizimkisi değil, bizimkinin belirlemesine var daha.

Yerde genç bir erkek bedeni boylu boyunca.

Roberta López yaprakları süpürmeyi bırakmış. Kıprak Kafe'ye gitmek için karşıya geçmiş, belki bugün geç kapatıyorlardır da, biraz ısınacak zaman bulur diye. Ama kasiyer çoktan gitmiş: belki de ailesiyle çok geç bir akşam yemeği yemeye, ya da çok erken bir kahvaltı yapmaya. Roberta da sinema salonunun cam kapılarına yürümüş, kafasını uzatmış, yansıyan görüntüsüne bakmış. Birine sığınmak, bir karar vermek isteğiyle. Köşeden hiçbir araba dönmüyor, parkın yanında geçmiyor. Ceset öylece duruyor. Tüm bunları, ifadenin son halini yazarlarken, etraflıca ve düzenli bir şekilde anlatacağı.

Parka dönmüş, sessizce duruyor. Süpürgesi varilinin¹ hemen yanında.

Kaldırımdan La Paco geçiyor, kız olmasına ramak kalmış bir çiçekçi. Bir sepet taşıyor, sepetinde şeffaf naylon ile sarılmış gonca demetleri var. Hava soğuk olmasına rağmen üzerinde sadece daracık bir mini etek ve muslin bir bluz var. Noel geyiği boynuzları olan bir şapka takmış. Köşede duruyor.

ROBERTA. *(Yavaşça yaklaşır. Dikkatle ona bakar)* Erkeksin sen be!

LA PACO. E sen de kocakarısın.

ROBERTA. *(Kızın alınmasını istemez, 'oğlanın' daha doğrusu, diye düşünür)* Yok, yok...

LA PACO. Kocakarından da betersin.

ROBERTA. Güzel konuş bakayım.... Ben parkın bekçisiyim.

La Paco ona bakmaz. Islık çalar.

ROBERTA. Kahramanın heykelini bekliyorum.

LA PACO. Aman ne önemli.

¹ Küba'da petrol varilleri tekerlek vs. takılarak çöp arabası olarak kullanılıyor.

ROBERTA. Unutmak için biraz yürüdüm... Çocukluktan beri kan görmekten korkarım zaten.

LA PACO. Kan mı var?

Roberta gösterir, köşeye dayanır. La Paco cesede yavaşır, eğilir, dokunacak olur ama kan gölünü görür. Ağzını kapatır. Sepetini yere koyar.

LA PACO. (*Roberta'ya döner*) E bu gencecik bu.

ROBERTA. Gencecik.

LA PACO. Ölmüş.

ROBERTA. Yok yok.

LA PACO. (*Roberta'yı sarsar.*) Ölmüş işte, ölmüş. Ağzı açık, gözlerinin beyazı çıkmış, kıpırdamıyor. (*Cesedin yanına döner.*) Yüzü hâlâ ılık. Allah'ım, çok da güzel bir çocuk. Pazar, pazartesi günü falan değil, daha yeni, çok kısa süre önce ölmüş... Başına bir bela aldı, kesin. Şu Allahın belası kavgalar. Ölümçül el oyunları... Ben dikkat ediyorum, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum ve dikkat ediyorum. Hep bu sokaktan, sinemanın önünden geçerim, civardaki heriflere asılırım ya da bırakırım, bana asılınsınlar. Hoşlarına gidiyorum, kesinlikle hoşlarına gidiyorum. Daracık gömlekler giyen o iri kıyımlara bir iki güzel şey söylüyorum ve sütunların arkasında oynuyoruz... Ama o kadar: ne bir telefon verme, ne de aynı kişiyle iki kere buluşma... Başına bir iş gelmesin diye. Tehlikeliler. Zincirlerini, omuzlarındaki dövmeleeri görsen, inanmazsın. Yıllardır buralarda dolanırim, bir sürü rezil şey yaşadım ama anamın üstüne yemin ederim kimsede böyle bir huzur görmedim. **Ni una palabra. Solo el** **aliento del cigarró junto a los labios.** Telaşlandırıyor beni, teyze. Karnım yanıyor... Öff... çocuğun karnına bak... Adı nedir kim bilir? Yardım et bana teyze, buraya gel.

Roberta yerinden ayrılmaz: orada her şeyi, kıpırdamadan izliyordur. La Paco tüm gücüyle cesedi sırt üstü çevirir. Pantolonunun ceplerini karıştırır, bir şey bulamaz. Montuna bakar. Cebinin birinden bir kimlik çıkar.

LA PACO. (*Nefes verir, okur.*) Miguel Depás. Bu kadar tatlı bir ismi olan biri³ böyle ölebilir mi? 24 Aralık gibi bir günde, kanlar içinde.

Köşede bir motor durur. Saúl Aster motordan iner. Üniforma giymiyordur, kullanmıyordur diyelim. Roberta'nın yanında durur. Hemen sonra La Paco'yu görür, ona yavaşır.

³ "Paz" huzur, barış demek. Depás, "de paz"ı andırıyor. "Huzurlu, barış dolu" gibi. O yüzden öyle diyor.

SAÚL. Sen köşe nedir bilmiyor musun be? (*Cesedi görür.*) Buna ne olmuş? (*Kan*) Ha siktir... (*Eğilir.*)

LA PACO. Bu teyze gösterdi bana da. Adı Miguel...

SAÚL. Dokundun mu?

LA PACO. Biraz yaklaştım.

SAÚL. Niye dokundun?

LA PACO. Aman Saúl, dokundum işte, ne var? Kim olsa aynı şeyi yapardı. Çocuğu öldürmüşler, sen ona bak. Orada öylece yatıyordu, parka bakan şu paçozun yanındaydı. Şimdi ortalık süt liman ama bir iki saat önce kim bilir... Üf, dondum soğuktan.

Saúl paltosunu çıkarır ve La Paco 'ya giydirir. Ona sarılır. La Paco hafifçe ağlar. Saúl onun uzun, kırmızı saçını okşar.

Roberta yanlarına gelir.

LA PACO. (*Saúl'e*) Yemek yedin mi? Biraz daha kalayım istersen.

SAÚL. (*Cüzdanını çıkarır, ona bir banknot verir.*) Şuradan bir taksi tut, git.

La Paco banknotu cebine koyar, Saúl'ü yanağından öper, çiçek sepetini alır. Roberta'ya bakar. Miguel'in cesedine bakar, göğsüne bir çiçek koyar. Uzaklaşır.

ROBERTA. Ben görmedim.

SAÚL. Ölüyü mü, onu neyin öldürdüğünü mü?

ROBERTA. Neredeyse kar yağacak, donacak sandım.

Parkin o ana kadar karanlıkta olan kimi kısımları hafifçe aydınlanır ve Roberta'nın anlatacaklarına alan yaratır.

SAHNE II

Aşk Evinde Bir Casus

Kahramanımız bir banka oturmuştur, satranç oynuyordur.

Yalnızlık korkuyu dürtüyor. 24 Aralık gecesi, saat 23.35. Hava çok soğuk, tıpkı benzer diğer şehirlerde her kış olduğu gibi.

Roberta López yerleri süpürüyor. Kárel Darín satranç taşlarının yerlerini değiştiriyor. Yüzlerinde beyaz bir ışık parlayıp, sönüyor.

ROBERTA. Oğlum, bak görüyor musun? Kıprak Kafe kapanıyor. Üç pesom olsaydı hemen karşıya koşar, Punche'den iki yutumluk bir şeyler isterdim. Tükürüğümü bile yutamıyorum şimdi, nefes alıp tekrar yutkunuyorum ama mideme hiçbir şey girmiyor. Miniminnacık bir şey bile. Bu varili hiç bu kadar boş görmemiştim, sanki sürüngen bir kedi pizza, sosis kalıntılarının kokusuna gelmiş. Sinema da saat on birden beri kapalı, halbuki suarede şu filmi seyretmeye gidecektim... Neydi adı? *Amerikan Güzeli*... Sen seyrettin, değil mi? Güzel mi gerçekten? Dün gece çörek yemeye karar verdim, o zaman Punche filme gitmemi söyledi, sevecektmişim, istersem iki peso borç verirmiş. Hayatta almam, sonra dokunmaya çalışır bana. İşte bugün ne film var, ne çörek, ne yutumluk bir şey, ne de içimi ısıtacak bir gıdım kahve. Süpürgem, yerler, defnelerin arasında kapanmak bilmez bir kapının gibi ince bir sesle öterek asılı kalmış, elbisemin altından içime işleyen rüzgar... Sen o kazakla donacaksın.

Bir genç gelir. Karşıya geçecek olur ama Kárel'i görür, o da kafasını kaldırır. Genç yanaşır.

MIGUEL. Ablamın sevgilisine çok benziyorsun.

Sırıtır ve uzaklaşır. Kárel kafasını tabladan kaldırır. O anda gencin geri gelmesini diliyordur, en az beş dakikadır hiç kimse geçmemiştir. Miguel geri gelir. Karşıya geçmeliydi, oradan yok olmalıydı, eviyle arasındaki üç-dört sokağı koşarak geçmeliydi ama geri geldi.

KÁREL. Oynar mısın?

MIGUEL. Parasına...

KÁREL. Ne kadarın var?

MIGUEL. Bilmem. Yedi dolar.

KÁREL. Beş dolarına oynayalım.

MIGUEL. Oynamayalı çok oldu ama. Hem hava çok soğuk.

KÁREL. Sana ne yazar, en az üç kazak var üstünde.

MIGUEL. Bir tane, kalın.

KÁREL. İyi ya.

MIGUEL. Beyazlar. Beyazlar hep şans verir bana.

KÁREL. Manitalarda da mı?

İkinci gülümseme. Miguel oturur. Oynamaya başlarlar. Kárel on beş yaşından beri satranç oynuyordur, şimdi yirmi yaşından on bir ay almış. Şehre geldikten iki hafta sonra öğrenmiş oynamayı. Miguel ise kendini bildi bileli satranç oynuyor, babası daha ilkokulda öğretmiş. Hareketli bir oyun oluyor. Hem oynayıp, hem konuşuyorlar.

KÁREL. Vezire dikkat et ha, başıboş bırakma.

MIGUEL. Bırakıyorum, ne olacak? Kendini korumayı bilir o.

KÁREL. Şu atla niye durmadan dolanıyorsun? Ben sabit tutuyorum atlarımı, şöyle koyuyorum, duruyor. Gürültü yapmıyor, kişnemiyor bile.

MIGUEL. Senin atın sessiz, benimki çenebaz.

KÁREL. Çenebaz-dı.

MIGUEL. Bu kadar hızlı oynama.

KÁREL. Sen beyazların prensi değil miydin?

MIGUEL. Evet, siyahların prensi.

KÁREL. Manitan melez herhalde.

MIGUEL. Görünce bana da söyle ne olduğunu.

KÁREL. Manitalarla ilgileniyorsun, değil mi?

MIGUEL. Ama sen piyon kaybetmekle hiç ilgilenmiyorsun.

KÁREL. Piyonlar önemli değildir, öğretmediler mi sana?

MIGUEL. Kaleler de mi değildir?

KÁREL. Kaleler önemlidir.

MIGUEL. Kalen gitti.

KÁREL. Kalen gitti.

MIGUEL. Çok geç oldu, şimdi güneş doğacak.

KÁREL. Bir sigara olsa kesin kazanırım.

MIGUEL. Yapma ama abi...

KÁREL. Bir sigara olsa da kazanamazdım.

Sert sever ama Miguel mentollü içiyor. Kárel son mentollü sigara içtiğinde midesi bulanmıştı. Söylemek gerekir ki, şimdi de midesi bulanırsa, kendini iyi hissetmeyecek, kendini iyi hissetmezse de belirsiz davranabilecek.

KÁREL. Light sevmiyorum.

MIGUEL. Al şunu.

KÁREL. Israr etme.

Kárel geri çevirse de Miguel ısrar ediyor, surf ısrar etmiş olduğu için, o kabul anında bizim genç bir kahramanlık tavrı sergileyebilir. Sigarayı yakar ve içmeye başlar.

KÁREL. Neden cebinde o kadar çok parayla geziyorsun?

MIGUEL. Çok para değil ki.

KÁREL. Soyulabilirsin.

MIGUEL. Kim soyacakmış beni?

KÁREL. Soyarlar valla, kötülük yapmış olmak için.

MIGUEL. İnsanlar o kadar kötü değil.

KÁREL. İnsanlar bir anda kötü olur. Bak. *(Yüzünü korkunç bir ifadeye değiştirir.)*

MIGUEL. *(Sırıtır.)* Daha çok korktuğum şeyler var.

KÁREL. Kazanırsan parayla ne yapacaksın?

MIGUEL. Biriktireceğim.

KÁREL. Şu melezinle evlenmek için mi? Ev kiralamak için mi? Havanalı değil misin?

MIGUEL. Evet, buralıyım.

KÁREL. Ama evini beğenmiyorsun.

MIGUEL. Sen seninkini beğeniyor musun?

KÁREL. Ben o kadar açım ki, seni yenersem koşa koşa pizza almaya gideceğim. En iyisinden.

MIGUEL. Kazanmana izin verirsem yani.

Oyuna dönerler.

KÁREL. Ablan hakkında ne diyordun?

MIGUEL. Ablamdan ne zaman bahsettim ki?

KÁREL. Sevgilisine benzediğimi söyledin.

MIGUEL. Aptal aptal konuşma.

KÁREL. Güzel mi ablan?

MIGUEL. Sus, oyununa bak.

KÁREL. Güzel değil.

MIGUEL. Güzel.

KÁREL. Ara sıra güzel genç bir kızı görmeye gidiyorum. Hoşuma gidiyor, akşam spor salonundan çıkış saatinde bir orkide alıp, tabii kız tünelin karşısında oturuyorsa bir taksi tutup yanına gitmek... Tabii tüm bunlar, spor salonuna, taksiye ve çiçeğe verecek paran varsa mümkün. Benim olabilir. Yeterince para kazanınca aynı anda üç manıyla yatacağım, yok yok, beş... Oyna. Satranç aslında hepten makine gibidir. Makinelere anlar mısın?

MIGUEL. Bırak da düşünüyüm.

KÁREL. Sırf fili oynamak için bir dakikadır düşünüyorsun. Şuraya oyna bence.

MIGUEL. Şşşş. Kaleyi oynayayım, daha iyi.

KÁREL. Diğer kalen de giderse vezir açıkta kalır ama.

MIGUEL. Şahını tehdit ediyorum.

KÁREL. Tehdit eden atı yiyorum.

MIGUEL. Fili geri çekiyorum.

KÁREL. Vezirin arada kalıyor. Şah.

MIGUEL. Şu atı geri alıyorum, korkutuyor beni.

KÁREL. Ben fil ile oynuyorum. Mat. Eee, ne yapıyoruz?

Rüzgar, Miguel'in bir kulağını dondurur.

MIGUEL. [Alayla] Hah.

KÁREL. Ne yapıyoruz dedim.

MIGUEL. (*Sessizce bakar. Beyaz şahını devirir. Kalkar.*) Başka zamana artık. Acelem var.

KÁREL. Para.

MIGUEL. Ne parası?

KÁREL. Beş dolar. Cüzdanını çıkar, beş dolar ver.

MIGUEL. Bırak şimdi, başka bir gece görüşürüz.

KÁREL. (*Kalkar.*) Delirdin mi sen? Paramı ver.

ROBERTA. (*Birkaç adım ötede çöp varilini karıştırıyordur.*) Kavga etme, oğlum, Noel Arifesi bu gece. Ver bana parayı, ben ona veririm... (*Şarkı mırıldanır.*) **Bir pesim olsaydı**

sana güzel bir gece, hoş bir gün alırdım.

Miguel hafif döner, acele eder.

KÁREL. (*Arkadan yakalar.*) Paramı ver lan lavuk!

MIGUEL. Lan bırak beni, yok param...

KÁREL. (*Ensesinden tutar. Fısıldar.*) Paramı ver. Yendim seni, lavuk, paramı ver ve git.

MIGUEL. Tek kuruşum yok...

KÁREL. Ne?

MIGUEL. Bak cüzdanıma, bitiğim oğlum...

KÁREL. Ne? Ne?

Roberta yerleri süpürmüyor: dikkatle seyrediyor. Kavga ediyorlar. Miguel öfkeyle vuruyor. Birkaç saniye birbirlerinden ayrılmıyorlar. Birkaç satranç taşı yere düşüyor. Kárel takatini yitiriyor. Sanırım sabahleyin çakısını odasındaki sehpa da bıraktı, şans o ya, yanında getirmede, ağzı sekiz santimetrelilik bir çakı, portakal soymak için kullanıyor. Sanırım yanılıyorum. Getirmiş, çıkarıyor. Miguel'in karnına saplıyor. Bir, iki kere. Sarılmış gibi görünüyorlar. Miguel yavaşça düşüyor, çıkardığı sesi anlayamıyorum. Kárel ellerine bakıyor ve hemen kazağına siliniyor. Satranç

tablasının karton olduğunu anlıyoruz çünkü kahramanımız tablayı katlıyor ve kotunun cebine, çakının yanına koyuyor, taşları da yünden kesenin içine. Miguel'in bedenine tekrar bakıyor ve kaçıyor.

ROBERTA. *(Yanaşır. Ayağını Miguel'in göğsüne yaklaştırır. Uzanır, ceplerine bakar, para bulamaz. Nefes verir.)* Donacaksın, donacaksın...

Kan akıyor.

Tek bir araba bile geçmiyor.

SAHNE III

Ahlaklı Dünya

Yemek odası, sade ama kötü görünmeyen mobilyalarla donatılmış. Koyu ahşaptan masanın yanlarında iki küçük ek ayağı var, yemeğe çok misafir gelirse iki parça ekleyebilmek için. Fakat Silvia masanın bir ucunda tek başına bir suret. Masa üç kişilik kurulmuş: seramik tabaklar; yerli yerinde çatal-bıçak; ağzı yarı açık, içinde muhtemelen buharı hâlâ tüten kara fasulye olan bir tencere. Bu buhar, kabını bir anda terk etmiyor, tekdüze bir ritim ile süzülüyor, Depás ailesinin Noel arifesine bir çeşit ılıklik sunuyor.

Alejandro Depás banyodan geliyor. Elini yüzünü yıkamış sadece. Flanel bir bez ile kurulanıyor.

SILVIA. Belki de gelmeyecek bu. Sevgililerinden birinde kalmıştır.

Alejandro mutfağa giriyor.

SILVIA. Saat on iki olacak neredeyse, gelmiyor. Bence yiyelim, onun payını kahvaltıya ayırınız. Bir şeyler atıştırdın, değil mi? Ben hastaneden erken geldim. Saat dörtte 5. ile 82. Sokak'ın köşesinden bir taksi tuttum, Dört Yol pazarına uğradım. Sene sonu olduğu için et normalden pahalıydı tabii ki, hatta yeşermişti, adama ısrar ettim de benim için kilosu 70'ten domuz budu çıkardı. Pişirdim. Büyükçe bir parça, çörekleri pişirmek için de azıcık yağ verdi. Ama dürme çörekler domuz yağıyla pişince hiç güzel olmuyor, ne yaparsın. İstersen dene, ama söylüyorum bak, güzel olmadılar. Ben de iyi pişiremedim zaten, canım sıkıldı düre düre, annem kadar sabırlı olamıyorum... Bir de pilav yaptım ama dibi tuttu, ateş harlandı bir anda çünkü. En son da fasulye yaptım. Ha, salata da var, taze havuçlu, vitrinde çok güzel duruyorlardı valla. (Tencereyi açar, yemeğin koyu suyuna dalar gider bakışları. Yedi, sekiz saniye. Yerine oturur.) İstedğin zaman söyle, koyayım.

ALEJANDRO. (Sokak kapısının yanındadır.) Karnın açsa koy da ye sen.

SILVIA. Yok, yok, seni bekleyeceğim.

ALEJANDRO. Ye sen.

SILVIA. Öbür şeyleri de getireyim.

Alejandro banyo yapabiliirdi. O sırada Miguel dönmüş olabilirdi. Banyo yapıyor, ama Miguel dönmüyor. Silvia ona banyo yapmasını önerebilirdi, zaman geçirdi böylece,

ama mutfakta çok zaman geçiriyor: düdüklü tencereyi açıyor, pilavın tutmuş dibiyile, beyaz pirinçlerini karıştırıyor, metalin verdiği acı tadı seviyor çünkü. Belki bu yaptıklarının hiç biri fark edilmeyecek gerçi. Masaya dönüyor ve tencereyi bir kucak bezinin üzerine koyuyor, babasının gözü üzerinde, çok az gürültü yapıyor.

ALEJANDRO. Bazen, evlensen daha iyi geçinirmişiz gibime geliyor. Evet. Uzakta yaşadın, kumsala yakın bir yerde, ara sıra seni ziyarete gelirdik. Ya da herkesin işinin yolunda gittiğini teyit etmek için telefonlaşırdık. Filmlerde olur ya, insanı neşelendiren; evliliğin, insanın kendi evinin, aradaki mesafenin çok iyi olduğunu fark ettiren, Pazar günlerini neşeyle dolduran şu telefonlar hani.

SILVIA. Bazen, tekrar evlensen daha iyi...

ALEJANDRO. Lafını bile etme.

SILVIA. *(Kuru, yalandan bir hevesle.)* Karının yemeklerini denemeyi çok isterdim.

Odadan yine çıkar.

ALEJANDRO. Paran yetti mi? *(Daha yüksek sesle.)* Paran yetti mi, diyorum.

SILVIA. *(İçeriden)* Gereken her şeyi aldım.

ALEJANDRO. Elma istemiyor muydun?

SILVIA. Buzdolabındalar. Miguel'e sürpriz yapacağım.

ALEJANDRO. Geleceği yok, değil mi?

SILVIA. *(Fasulye tabağıyla geri gelir. Elinde tabak, babasının kucağına oturur.)* Gayet doğal, baba. Israr ettin ama o bu geceyi evde geçirmek istemiyordu. Israr ettin, haklı çıkabileceğini düşündüm, ne bileyim, kantinde kasayı toparlayıp erken gelirdi belki; erken dediğim sekiz-dokuz değil tabii, o yüzden geç pişirdim yemekleri. Ama sen geldiğinden beri anahtar deliğindeki şu sessizlik içimi ürpertiyor... Noel geldi bile ama bizimki herhalde bir arkadaşıyla rom içe içe dolanıyor. İki hafta sonra sınavları var ama. Bir süre sonra, yani yeni yılda odasında olduğunu görürsün, ya uyur, ya ders çalışır.

Silvia fasulye tabağını masaya koyar. Deneyecek olur ama, yemesem daha iyi, diye düşünür. İşaret parmağıyla yarı geçirgen, ince tabağın kenarını sıyrır. Babasına uzatır ama babası istemez, kızın karşısına oturur.

SILVIA. Günün nasıl geçti?

ALEJANDRO. Geçti işte, görüyorsun. Hızla geçti.

Silvia yine babasına banyo yapmasını önerebilirdi, şofbeni açabilir ya da ocağa bir kazan koyup su ısıtabilirdi. Ama ikisini de yapmadı. Kendisi daha önce banyo yapmıştı, havuçları doğramadan önce, mutfaktayken de terlemedi, hava çok soğuk çünkü. O kadar soğuk ki bahçeye bakan pencereden bir anda buz gibi hava giriyor.

Roberta López'in sesi geliyor, ağır bir melodi veriyor.

ALEJANDRO. Kim şu şarkı söyleyen?

SILVIA. Komşulardan biri.

ALEJANDRO. Ne kadar hüznü.

SILVIA. Uzaklardan geliyor, korkutuyor beni.

ALEJANDRO. Önceden duymuştum.

SILVIA. Tabii ki. Hep dinlerdik.

ALEJANDRO. Annen mi söylüyordu bu şarkıyı?

SILVIA. Sanmam. Sinemada duydum galiba.

ALEJANDRO. Olabilir.

Şarkı kesilir.

ALEJANDRO. Eee, ne kadar hepsi?

SILVIA. Hepsi mi?

ALEJANDRO. Yemeği diyorum.

Hesap Silvia'nın kafasındadır, her zaman olduğu gibi.

SILVIA. Bilmem, üç yüz peso falan, değil mi? Yok, biraz daha fazla. Dur bakalım... İki yüz kırk beş, et. On iki, havuç. On beş, soğan, kavurmak için.

ALEJANDRO. Ha, köpüklü şarap getirdim bir şişe. Orada, çantamda.

SILVIA. Evde pirinç vardı, yağ almadım, yani toplam... bir kilo da manihot kökü. İki yumurta, bir parça margarin. Bana azıcık arttı. ?????? **Almalar için altı dolar topladım** ??????

Toplam on beş, gördüğün gibi.

ALEJANDRO. Bir aylık maaşım.

SILVIA. Ama benimki.

ALEJANDRO. Şişeyi buzdolabına koyayım.

Odaya gider, köpüklü şarap şişesiyle hemen döner, yemek odasında durmaz, mutfuğa kadar devam eder. Buzdolabını açar, şişeyi yerleştirir, elmaları görür, Miguel'i düşünür.

ALEJANDRO. Caddeden geçerken Arife Ayini'nden azıcık da olsa duyar mıyım diye Angel Kilisesi'ne şöyle bir baktım. Başlamasına daha çok vardı tabii. Bir anda öyle bir çöktü ki üzerime, anlatamam...

SILVIA. Yorgun değilsem içeri girip bakıyorum. Oturuyorum, kendi kendime konuşuyorum. Ama genelde üşeniyorum ya da zamanım olmuyor. O kadar iş, Miguel...

ALEJANDRO. Ondan gelmesini rica ettim. Sabaha karşı gelecek, yemeğin dokunulur hali kalmayacak.

SILVIA. İstedğin zaman söyle, koyayım.

ALEJANDRO. Korkmuyor musun?

SILVIA. Birazcık, o kadar. O kendini korumayı bilir, baba. Yirmi iki yaşında.

ALEJANDRO. İnsan o yaşlarda her şeye sahip olmak ister.

SILVIA. İnsan *senin yaşında*, her şeye sahip olmak ister. Ben gezmesini umursamıyorum. İyi vakit geçirdiğinden, tehlikede olmadığından eminim. Sen de sık sık geç geliyorsun. Bu şehirde kimseyi vurmazlar, biliyorsun.

Ölüm fikri, Alejandro'nun beynini dondurur bir anda.

SILVIA. Benimle gel de, pilavın tadına bak. Ona büyük bir parça et ayırırız. Gelince yer.

Baba bir koltuğun üzerinden paltosunu alır. İfadede bu paltomun kahverengi olduğu kesin olarak belirtiliyor, Kárel Darín'in gözleri gibi.

SILVIA. Onu aramaya gitmiyorsun, değil mi?

Alejandro telaşla kapıdan çıkar ve gözden kaybolur. Silvia, pirinç tenceresinin kenarından çıkardığı kaşık sesini ısrarla sürdürür.

Artık fasulyelerden buhar çıkmıyordur.

SAHNE IV

Kira

Bir lamba, boyası dökülmüş duvarı aydınlatıyor. Odanın diğer duvarları yıllar önce boyanmış, tuğlanın üzerindeki ahşaba iyice sinmiş vernik, kirin daha da belirginleşmesine sebep oluyor şüphesiz. Buranın boyanması için çaba harcamaya niyetlenseniz, bütün duvarları tel fırçayla ya da bir mala ile kazımanız gerekir.

Pencere yok. Bir giriş kapısı, bir kapı dipte, bir kapı sağda. Sağdaki kapı Kárel Darín'in hemen her gece kaldığı yan odaya açılıyor, oda o an açık seçik görülüyor.

Kilide bir anahtar giriyor. Çıkıyor, tekrar yerleşiyor. Sonunda Kárel içeri giriyor, göğsü açık, kapıyı ayağıyla itiyor, hızla odasına geçiyor. Anahtarları ve yün keseği sol elinde, katlayıp kıvırdığı kazağını sağ elinde tutuyor. Nihayet odasına girince kilitli olduğundan emin olmak için kapı kolunu zorluyor. Kazağını açıyor, hafif kanlanmış.

Felipe Alejo dipteki kapıdan geliyor, yarı uyur halde. ~~Birkaç sevdiğini içebiliyor.~~ Odasından geliyor. Eskimiş bir Noel Baba şapkası takmış. Satenden bir pijaması var. Duvarın dibinden yürüyor. Lambanın ışığına varında öylece kalıyor.

FELIPE. Sensin, değil mi? Döndün. Ben de çekip gittin diye endişelenip durayım burada. Yani diyeceğim: ne kaybedersin ki?

Kárel, aralarında kapı olduğu için pek duyamıyor. Bir mırıltı olduğunu algılıyor ama umurunda değil. Satranç tablasını çıkarıyor ve bir sehpanın üzerine koyuyor. Taşları da çok yavaşça üzerine döküyor. Hepsini düzgünce yerleştiriyor ve bakıp düşünüyor. Sonra ayakkabılarını ve kotunu çıkarıyor. Felipe konuşmaya devam ediyor.

FELIPE. Noel Arifesi çok boktan. Diğer günler insanın daha çok gülesi, yiyesi geliyor. Şu verdikleri domuz çıtırları kırılıp duruyor, dişimin kovuğuna bile girmiyor. Dışarı da çıkmıyorum ki: kim şöyle nar gibi et, bir parça istavrit ya da pişirmelik bir alabalık getirecek bana. Şaklabanlık yapıyordun, değil mi? Üç dolar için seninle yatacak bir kızın peşindeydin. Nereden para kazanıyorsun sen, ha? Biriktir bence. Dışını sık, boşa harcama. Şimdiden iki aylık borcun oldu bana Darín, ayın 31'inde üç ay olacak ama bu sefer yeni gömlek, yeni ayakkabı istediğini söylemen için doğum gününü beklemeyeceğim, Üç Kral Günü'nde bana yalvaracaksın, "İş için lazım, ~~ama~~" diyeceksin. Ama her aralık ayında, parasız kaldığın her seferinde bunları dinliyorum, dinliyorum ve söyleyeceğin zamanı da anlıyorum: daha yakışıklı oluyorsun, hiç ilgilenmediğin kadar ilgileniyorsun benimle, ekmek almaya, elma

tarttırmaya gidiyorsun; o gazete kuyruğuna bile giriyorsun. Ben de bir şey demiyorum, acıyorum, sana bakmaya başlıyorum, sana bakıyorum, tekrar bakıyorum; ta ki sana dokunmama izin verene kadar. Ama bu sene böyle olmayacak. Böyle ortalıktan kaybolman ve işin sonunda aptalmışım gibi bana yalvarman hiç hoşuma gitmiyor. Aptalım gerçi, tutup dinliyorum seni, rahatsız ediyor beni ama göz yumuyorum, her gece, tekrar tekrar. Buraya getirdiklerini tanımıyorum... Arkadaşlarınla tanıştırmıyorsun beni. Şişmanı oynuyorum burada, sırf bir dokunuş, bir parça şefkat için. Haftada bir, ayda bir hatta yılda bir bile olsa. Diz çökmeni istiyorum, diz çöktüğünü görmek istiyorum! Üzülmeceğim bile. Sen bana üzülüyorsun. İçin bile sızlamıyor. **Bana elini veriyorsun ama elini başka bir yere koymayı** **veğleyeceğimi biliyorum. Eyinden bin kilometre uzakta, bilmediğin bir yere.** Git o zaman! Para vermeyeceksen git! (*Kárel'in kapısına yaklaşır ve yumruklar.*) Darın! Darın! Uyuduğun falan yok! Aç kapıyı! Darın! Şimdi geldin, biliyorum. Kimi gece oluyor, sırf nefret duyuyorum sana. (*Sessizlik*) Bak, sessiz konuşuyorum. Çık dışarı, n'olur. Noel'ini kutlamak istiyorum.

Kárel donuyladır, çorapsızdır. Kanlı kıyafetlerini toparlak yapar. Yere düşürdüğü çakıya bakar. Kaldırır, bezle temizler ve sehpanın üzerine, satranç tahtasının yanına koyar. Kıyafetlerini çekmeceye tıkar. Eline sıçrayan kan kurumuştur, kupkuru olmuştur. Parmaklarına tükürür ve ellerini siler, bu hareketiyle aynı anda Felipe'nin son söylediklerini duyarız. Sonra Kárel çarşafını düzeltir ve bağırır.

KÁREL. Ne var... (*Kapıya yanaşır, açar, omzuyla yüklenir, esner.*) Ne oluyor?

FELIPE. **Uyuyacak zaman değil şimdi.**

KÁREL. Bayadır uyuyorum ama.

FELIPE. Ben de yedim... Anahtarının sesini çok iyi biliyorum. Ne yan komşununki, ne de köşe evinki gibi.

KÁREL. Hah... (*Önemsemez, kapatacak olur.*)

FELIPE. Dur, kapatma. Noel'ini kutlamak istiyorum.

KÁREL. O kadar rom içince ağzını bir çalkala.

FELIPE. (*Onu tutar.*) Hadi, üzerine bir şey geçir, eğlenelim. İstersen çıplak kal. Ben soyunamam ama, öksürmeye başlarım. (*Öksürür.*) Noel'i beklerken yalnızdım, soğuktan ölecektim, bir gıdım bile ısınmadım. Sana çok ihtiyacım vardı, Darın. (*Ona sarılır.*)

Kárel nefes verir. Felipe çok kere sarılmıştı ona böyle. Ona bağıır, onu tutar, kapıyı kapatmasına engel olur ve ona sarılır. Kendini böyle memnun eder. Pek hoş değil, hatta Kárel iğreniyor bu durumdan, ama mecbur, dayanıyor. Ellerini kaldırır ve yine nefes verir.

KÁREL. Yorgunum, babalık. Git yat hadi. Yarın başka bir gün olacak.

FELIPE. (*İçin için ağlar ama Kárel'in göğsünden ayrılmaz.*) Yarın, bugünün tıpkısı olacak. Yine geç geleceksin.

KÁREL. Erken gelip yatacağım, izin verirsen şimdi de yapacağım gibi.

FELIPE. Yalan. Yalan söylediğini biliyorsun, farkında olduğumu da biliyorsun. Sabaha karşı gelip uyuduğumu düşünüyorsun ama gözlerimi kırpmıyorum bile.

Kárel onu yine uzaklaştırır. Lavaboya gider, bir bardağa su doldurur, içer.

FELIPE. İyi de hiçbir şey için zamanın yok. Anlaşma böyle değildi Darın, anlaşma böyle değildi.

KÁREL. Gürültü yapmıyorum. Kapına dokunmuyorum, delirmedim. Rahat bırak beni, hadi, yatağına git, biraz daha iyi olunca konuşuruz.

FELIPE. Bundan daha iyi olmayacağım. Hiç içmedim, rahatlamak için yarım bardak şarap, olayları daha açık görmemi sağlıyor. Burada yiyor, dışarıda eğleniyorsun. Burada yıkanıyorsun, derinin kirini çıkarmak, kulaklarını temizlemek için benim depomdan su kullanıyorsun. Bu eve geldiğinde tırnakların simsiyahtı, dilenci gibi görünme diye tuttum, ben kestim.

KÁREL. Tamam, hadi, yeter.

Odaya dönecek olur ama Felipe kapının önünde durur.

FELIPE. İstemezsem sokmam seni.

KÁREL. Akıllı ol, sorun çıkmasın.

FELIPE. Akıllı ol! Akıllı ol! Korkmuyorum senden.

KÁREL. (*Odaya geçmeye çalışır.*) Bırak geçeyim, babalık.

Felipe ısrar eder. Kárel hafif döner, yere bakarak yürür. Çok hafifçe sol yumruğuyla sağ avuç içine vurur. Bir şarkı mırıldanır.

FELIPE. Seni ne kadar sevdiğimi hiç anlamayacaksın. Bu eve gelmeni, bu odada uyumayı kabul ettim, eskiden yaşadığın, o ellerinin toprakla, tırpanla nasır olduğu o pis köyü unutasın diye. İşte, dedim kendi kendime, hayatımın erkeği geldi. Hem kıyafetlerini yıkıyorum, yemeğini hazırlıyorum, hastalanırsan sana bakıyorum.

KÁREL. Hepsinin de parasını alıyorsun.

FELIPE. Alıyorum ama yapıyorum.

KÁREL. Bunları kaç kere duydum... Kafam patlayacak amina koyayım. Bugün bayram değil mi? Para bulmak için sokağa çıktım biraz.

FELIPE. Hayatın sokakta geçiyor zaten, şu kapının öbür tarafında! Güneşin, ayın altında; sıcakta, soğukta; ıslak mı gelmişsin, kuru mu, fark etmiyor senin için. Madem o kadar arıyorsun, neden bulamıyorsun? Masanın üzerine koy bakalım, banknot banknot. Çok mu zor? Evet, zor olduğunu biliyorum. Sokakta hayat zordur. Yirmi doların yok, ama yirmi yaşındasın. Nasıl yaparsan yap, paramı ver. Nankör köpek seni.

Kárel onu iter, yere düşürür. Odasına girer ve kapıyı kapatır. Yatağa oturur.

FELIPE. Aç kapıyı yoksa bağırırım! Bak, bağırırım! (Yumruklar.) Bağırırım! Bağırırım!

*Kárel kulaklarını kapatır. Kalkar. Hızlı hareket ediyordur. Sükunetin bulunamayacağı bir andır. Bir kahraman gibi davranamaz şimdi. ~~No podía acostarse ni salir~~
~~donde se ni colócar la menta para el golpe.~~ Felipe'nin ısrarcı çılgınlıkları esnasında giyinmeye başlar. Başka bir kot. Havanın soğuk olduğunu bilmesine rağmen başka ince bir gömlek. Satranç taşlarını keseye koyacak kadar vakti yok: kurduğu oyunu, tablanın üzerinde öylece bırakır. Çakıyı alır, cebine koyar, cüzdanının yanına. Çıkar. Odasını kilitler. Sokak kapısını açar, gecenin karanlığında kaybolur. Saat biri geçmiştir.*

Felipe onu gözleriyle takip eder. Bir an sesi kesilir.

FELIPE. Geri dön Darín! Tamam, sakinim! Gel! Geri dön! Yemek yiyelim beraber!

Kapının eşiğine kadar emekleyerek yürür ve kafasını sertçe kapıya vurur.

SAHNE V

Kısa Vadede Mutluluk

Louvre Kaldırımı, Merkez Park'ın karşısında, Milli Tiyatro'nun yanında uzanır. Gece geç saate kadar tatlı çörek yiyip, orta kalite sütle karışık kahve içebileceğiniz bu mekan ışıltılı barları, güzel tatlılarıyla bir Fransız lüksü havası veriyor.

Fakat Kárel, Louvre'un pırıltılarının uzaktan görüldüğü karşı kaldırımın donukluğunu tercih ediyor. Bitmez tükenmez ışıklar adımlarını atmaya devam ediyorlar. Amcasının evine dönmeyi düşünmüyor. Ama hemen sonra dönmek zorunda olduğunu, başka şansı olmadığını biliyor. Yere bakıyor, karşıya bakıyor. Parkın, kanın, bıçağın yakınlığı onu korkutuyor. Serinlik ve boşluk.

Alejandro evden çıkmış, Hindistan Çeşmesi'ne gelmiş. Kárel kitapçının önünden geçtiği anda, Alejandro bir sütuna dayanmış, sigara içiyor. Kárel durana kadar yavaşlar, döner, ona bakar ve ellerini pantolonunun ceplerine atar. Alejandro durumu fark eder. Kárel sütuna yaklaşır ve sırtını dayar. Sol ayağını kaldırıp duvara koyar.

KÁREL. Sert mi?

ALEJANDRO. Değil. *(Sigara uzatır.)*

KÁREL. Hayatta olmaz. Nefret ederim.

Alejandro ona dikkatle bakar. Kárel kollarını çatar.

ALEJANDRO. Hava ne soğuk, değil mi?

KÁREL. Yorgunluğum geçmedi daha.

ALEJANDRO. *(Cebinden birkaç bozukluk çıkarır, ona verir.)* Kıprak Bar'dan bir pizza al kendine.

KÁREL. Olur mu! Saat gecenin ikisi oldu neredeyse. Bugün erken kapatıyorlar.

ALEJANDRO. *(Parayı eline tutuşturur.)* Louvre'a geç, orada daha iyi pizzalar. Bana da bir dilim getir.

KÁREL. Yeter mi ki?

ALEJANDRO. Yetmezse söylersin, **chamaçç**.

Kárel sokağı koşarak geçer, görüş açısından çıkar. İfade, başka bir kaldırımđan gelen ışığın sürekliliğini vurgulamaktadır. Ambulans ya da devriye polis sirenleri. Alejandro kafasını çevirir ama yerinden kıpırdamaz. Genç, iki dilim pizza ile döner.

ALEJANDRO. abuk geldin.

KÁREL. Garson parkta ne olmuş, ona bakmaya gitmek istedi.

ALEJANDRO. Parkta mı?

KÁREL. Bilmem. Yanaşmadım bile.

ALEJANDRO. *(Isırır, çiğnemeye başlar.)* Kalabalık mı?

KÁREL. Kavga çıkmıştır kesin. Orospunun biri için. *(Isırır.)* ok güzelmiş. Sıcak, en azından. đle vaktinden beri bir şey yememiştim.

ALEJANDRO. Noel Arifesi nasıl geçti?

KÁREL. İyi, sağ ol.

ALEJANDRO. iftin?

KÁREL. *(iđnerken konuşur.)* Peyniri çok sevdim. *(ne çıkar. Parka bakar. Alejandro'nun yanına döner.)* Sen evde mi yedin?

Alejandro kafasını iki yana sallar.

KÁREL. Senin Noel Arifen bu gece o zaman.

ALEJANDRO. Beraber geçiriyoruz işte.

KÁREL. *(Güler.)* Hadi oradan. 25'i olalı kaç saat geçti.

ALEJANDRO. Kahvaltı ediyoruz sayılır yani.

La Paco nlerinden geçer, kaar gibidir.

KÁREL. şu kızını seviyorum.

ALEJANDRO. Erkek o.

KÁREL. Aynı bir kız gibi davranıyor ama.

ALEJANDRO. Onu dşntnce şeyin mi kalkıyor?

KÁREL. Dokunmak ister misin?

Bir polis sireni daha gelir.

ALEJANDRO. Polis sinemanın oralarda galiba.

KÁREL. Nerede olursa olsun.

ALEJANDRO. Bazen suça yanaşmak hoşuma gidiyor, uzak durmalıyım ama yanaşıyorum işte.

KÁREL. Buralarda mı çalışıyorsun?

ALEJANDRO. Köşeyi dönünce.

KÁREL. Kıprak Bar'da mı?

Yine gülerler.

ALEJANDRO. Adliye'de.

KÁREL. Savcı mısın?

ALEJANDRO. Avukatım. Savcı, hakim, ne fark eder?

KÁREL. Zor iş...

ALEJANDRO. Bak, dinle. Suratları dikkatle incellersin. Adile yakın bir karar alırsın.

KÁREL. Hiç hata yapmaz mısın yani?

ALEJANDRO. Sık sık, eminim.

KÁREL. Kararlarını diken üstünde veriyorsun.

ALEJANDRO. Yo. Herhangi bir iş bu da.

KÁREL. Ben ne hikayeler dinledim! Aynı zamanda hakim olan ünlü bir müzisyen varmış. Hüküm giydireceği adam tarafından öldürülmüş. Eskilerden bir mafya mı, neymiş...

ALEJANDRO. Korkuyla yaşıyorsun sen.

KÁREL. Pek sayılmaz. Hem sen de öyle, galiba.

ALEJANDRO. Evet.

*Üçüncü siren sesi. Alejandro sütundan önce çıkar, parka bakarak yürümeye başlar.
Pizzalarını bitirmişlerdir.*

KÁREL. Ona rağmen beni çağırıyorsun, benimle konuşuyorsun.

ALEJANDRO. Seni ben çağırmadım ki. Sen yanıma geldin, ateş istedin. Ha yok, sigara istedin.

KÁREL. Sen de bana bir şeyler sordun.

ALEJANDRO. Bir şey daha sorayım, ister misin?

KÁREL. Beni evine götür, istediğin kadar sor.

ALEJANDRO. Şimdi olmaz.

KÁREL. Güzel vakit geçiririz.

ALEJANDRO. Biliyorum ama şimdi olmaz.

KÁREL. Yarın, ertesi gün. Ne zaman?

ALEJANDRO. Yatacak bir yer lazım, ha?

Sütunlar arasından sert bir rüzgar eser.

KÁREL. Para lazım. Mavi, yeşil, kırmızı, ne renk olursa olsun. Üç aylık kira borcum var. Hava soğuk, herkes evinde. Civarda bir tek sen varsın, üstelik sinyal verdin. Kaçırılmak istemiyorum. Parasız yaşayamam. *(Biraz uzaklaşır. Döner.)* Ne dersin?

ALEJANDRO. *(Ona bakar. Cüzdanını tekrar çıkarır, iki dolar alır.)* Bu gece için. Az para ama idare et.

KÁREL. *(Paraları alır.)* Bir yere gidelim de benimkini ağzına al.

ALEJANDRO. Güzel konuş...

KÁREL. Hadi, heyecanlan biraz.

ALEJANDRO. Yarın.

KÁREL. Yarın, yarın... Şimdi. Yarın buraya gelmeyeceğini çok iyi biliyorsun. Şimdi uzamak için bahane uyduruyorsun.

ALEJANDRO. Diyelim geldim?

KÁREL. **İnanmadan** Hah.

ALEJANDRO. Söz veriyorum, bak. Ne olursa olsun, geleceğim. Bir şey söyle.

KÁREL. Bir saat ver. Saat sekizde bir işim var. Çabucak bitiririm.

ALEJANDRO. Dokuz buçuk. Yok, on buçuk.

KÁREL. Nerede?

ALEJANDRO. Hemen burada.

KÁREL. Saat on ikiye kadar çok kalabalık olur.

ALEJANDRO. O zaman Yalanlar Parkı'nda buluşalım. Melek Kilisesi'nin önünde, **500 bus**
durağın hemen yanında.

KÁREL. (*Sırıtır.*) Yalanlar atıyor olmayasın...

ALEJANDRO. Anlaştık. (*Onu cimcikler.*) Gideyim, şurada ne oluyor bakayım.

KÁREL. Baksana, ya yağmur yağarsa?

ALEJANDRO. Bende şemsiye var.

Kárel sırttır, kolları çatık halde, sütunun yanında kalır. Alejandro parka yönelir.

Saúl motoruyla caddeden gelir. Motoru durdurur, iner.

SAÚL. Şu köşeyi dönen kim, biliyor musun?

KÁREL. Ateş verdi bana sadece.

SAÚL. Peşinden git, bir iş ayarla.

KÁREL. Yok olmaz, adam tehlikeli bir tip.

SAÚL. Olsun.

KÁREL. Yatmaya gidiyorum. (*Gidecek olur.*)

SAÚL. (*Onu ensesinden tutar, biraz sert davranıyordur.*) Buraya gel. Ben gitmeni söylemedim. Dinle beni. Onu daha önce görmemiş miydin? **Her gün bu kaldırımdan geçen**
sütunun yanında durur ve sigara tenceye baslar. Genç oğlanlar arar, onlara birkaç peso verir ve tuttuğu herhangi bir evde kucağında oturtup kaldırır. Hem de nerede çalışıyor, biliyor musun? Söyledi sana, değil mi? Şu kokuşmuş sokakta. Kararları götüne sokan ibne pisliklerden biri.

KÁREL. Hay sikeyim, benim bir şeyden haberim yok, bırak beni.

SAÚL. Aman, hiçbir şeyden haberi yokmuş, yazık. (*Sertçe*) Olacak o zaman. Bu herif hep yalnız geliyor. Ama ailesi var, bir kızı, bir oğlu... Bu şehirde kimse her akşam oğlanlarla harcayacak kadar para kazanmaz. Nereden buluyor bu parayı? (*Onu iyice sıkıştırır.*)

KÁREL. (*Kurtulur.*) Yeter, yeter!

SAÚL. (*Onu tekrar yakalar.*) Öğren.

KÁREL. Yapmayacağım, istemiyorum.

SAÚL. *(Kulağına)* Seni ocak ayına kadar rahat bırakırım. Oldu mu? Ocađa kadar özgürsün, ne kimlik soracağım, ne de nezarete dűşeceksin. İyi anlaşma. Onu bul, nasıl yapacağını biliyorsun. Güzel çocuksun, onunla da daha yatmadın. Peşinden gelecektir. Peşinden gelmeni isteyecektir. *(Pandik atar.)*

KÁREL. *(Kaçılır, kızar.)* Orospu çocuğu!

SAÚL. *(Onu yakalar. Kendine yapıştırır.)* Tamam mı?

KÁREL. Tam bir orospu çocuğusun!

SAÚL. Orospu çocuğu, Merkez Park'taki genci öldürene denir. Sen oralarda mıydın?

KÁREL. Ben bir şey bilmiyorum.

SAÚL. Madem öyle diyorsun... Unutma. Benim için bir şeyler yap, seni rahat bırakayım. Hadi git şimdi. *(Motoruna biner.)* Saat üçte dönerim. Kaybol hadi. *(Motoru çalıştırır, gözden kaybolur.)*

Louvre Kaldırımı'nın ışıkları Kárel'in vücudumu renkli lekelerle bezer.

SAHNE VI

Yarın Başka Bir Gündür

Hala uyumamış olan Depás ailesinin evinde sabaha karşı. Noel güneşi ışığı bahçeye bakan pencereden süzülüyor: tüm ışık buradan geliyor. Masaya dayanmış olan Alejandro, ışığa karşı durduğu için görüntüsü belirginleşiyor. Hiç kıpırdamıyor, yüzünü kollarıyla saklamış. Bir anda ışık daha da yoğunlaşınca Silvia'nın bedeni beliriyor, kapının eşiğinde ayakta duruyor, iki elinde birer elma var.

SILVIA. Adım Silvia Depás, yirmi dokuz yaşındayım. On yedi yaşımdayken tıp okumaya başladım. Yirmi yaşında miyop ameliyatı olmak için okuluma ara verdim. Şans o ya, çabuk iyileştim, acının geçmesi çok sürmedi. Bana altı yıl boyunca en önemli şeyin yaşam olduğunu öğrettiler ama bunu ancak tecrübe edince anladım. Voleybolu severdim ama hiç oynamadım. Tiyatroyu severdim ama hiç gidecek vaktim olmazdı. Sabahlarımı ve gecelerimi ve şafaklarımı ve akşamlarımı teneffüsün sebeplerini, ya da kesilmesi için neler yapıldığını derinlemesine öğrenmek için elimde kitaplarla, dev ciltlerle banyoya ya da mutfığa girip öyle geçiriyordum. Doktor olduktan sonra, dört sene de cerrahlık okudum. Ameliyat odasının kokusu burun deliklerimde kabuk bağladı. Kesmek için neşter kullandım; önce kauçuk bir şeyler, sonra gerçek deri. O koku iğrendirdi beni ama kandan korkmadım. Açtım, çıkardım, diktim. Düğmesinden kapatılmış gibi mecalsiz kalmış vücutlar karşı koymadılar, mırıldanmadılar bile. Sonra bir rahatlama geldi. Mucizenin ellerimde, dikme becerisinde, ipi yerleştirmede olduğunu anladım. İnsanoğlu böylece yaşamaya devam ediyordu. Neredeyse on yıl böyle geçti! Az daha sürse, yemin ederim yaşlanacaktım... Rahatladım, arada bir mutlu oluyordum, bir hediye ile tatminkar kalıyordum hatta bazen küçük bir kız gibi aptallık ediyordum. Hiç korkmadan. Camdan bir ada kuruyordum. O pislik iş için yıllarımı harcadım ama ölmüş kardeşime bakmaya hazır değildim! Tabii, böyle şeylerin hep başkalarının başına geldiğini düşünürsünüz, başka kardeşlerin başına, size hiç olmaz gibi gelir. Kafanıza tuğla düşecek diye sokağa çıkmamak, boğulacaksınız diye havuza girmemek olmaz. Çok uzak bu ihtimaller... O kadar uzaklar ki görüyorum, dokunuyorum, yanı başımda hissediyorum! Tanrım! Kopar al şu ellerimi, onu tutamadılar! Bir kardeş. Dile kolay. Şimdi bu elmaları nasıl vereceğim ben kardeşime?

Tükenmiş vaziyette, bir sandalyeye bırakır kendini. Babası kafasını kaldırır, ona bakar. Dokunmaz. Kızı ağlıyordur. Adam hemen hiç kıpırdamaz. Gözünü bile kırpmaz.

ALEJANDRO. Nefes al. Yutkun. Alışkanlığın oldu. Dün de ağladın. Sahanlıktaydım, durdum. Seni duymadığımı sandın, hızla girip yemek odasına geçtim çünkü, ama dikkatim sürekli senin üzerideydi.

Bir açıdan yemek odasını görürüz, Silvia'nın olduğu kenardan, Silvia ön cepheden aydınlanır: odanın diğer taraflarından ayrıcalıklı bir ışığa sahiptir şimdi. Miguel üzerinde şort, ayağında sandaletlerle odasından gelir. Uzanır. Silvia ona gülümser. Birbirlerini öperler. Önceki gün, sabaha karşı.

SILVIA. Kahve koydum.

MIGUEL. Karnım ağrıyor.

SILVIA. Dün gece çok yemişsindir yine, her zamanki gibi. Gecenin köründe geliyorsun...

MIGUEL. Tamam Silvi. Kavga çıkarma. Kustum zaten.

SILVIA. Şimdi iyi misin?

MIGUEL. Evet, akşamdan kalmayım, o kadar.

SILVIA. Hastaneden bir şeyler getireyim istersen.

MIGUEL. Zahmet etme. Bu gece gelmeyeceğim.

SILVIA. Patatesle, domuz eti hazırlayayım.

MIGUEL. Elma isterdim şimdi.

SILVIA. A, Kırprak Bar'da çok ucuz ama.

MIGUEL. Kızma. Bir dolarla iki tane bile alamazdım.

SILVIA. Para biriktir biraz.

MIGUEL. Yardım et biriktireyim.

SILVIA. Her şeyi gerektiği gibi yap, Miguel. Ne bileyim... Şu kız arkadaşlarını bırak.

MIGUEL. Siktir oradan, kocakarı, aynı babamsın. Bazen bu evde daha fazla kişi olsak, işler daha iyi olurdu gibime geliyor.

SILVIA. Üç kişi bile çok fazla.

MIGUEL. Hele bir tanesi onun gibiyse.

SILVIA. Onun bir suçu yok.

MIGUEL. Suç bende.

SILVIA. Her baba ne isterse onu istiyor senden.

MIGUEL. Sen para kazanmak için ne yapıyorsun?

SILVIA. Gece gündüz çalışıyorum.

MIGUEL. Ben geceyi tercih ediyorum.

SILVIA. Ben gündüzleri; geceleri yorgun oluyorum çünkü. Bazen nöbete kalıyorum ama o zaman bile uyuyorum.

MIGUEL. Ameliyat ederken uyumazsın.

SILVIA. Ameliyatına göre değişir.

Gülerler.

MIGUEL. Evden gidiyorum.

SILVIA. Ne?

MIGUEL. Kaçıyorum. Burada olmuyor.

SILVIA. Ne diyorsun sen, Migue?

MIGUEL. Rüyamda gördüm.

SILVIA. Ne demek, rüyamda gördüm. Böyle şeyler rüyaya girmez. Yapılmazlar, o kadar.

MIGUEL. Her sabah baş ağrısıyla kalkıyorum.

SILVIA. İlaç iç ama bu kadar öfkelenirsen olmaz.

MIGUEL. Öfkeli değilim, babamın laga lugası hiç bitmiyor. Eve olabildiğince az gelmeye çalışıyorum, gelirim de onunla karşılaşmamak için gece kalıyorum... Anlamıyor. Seni hep anladı.

SILVIA. Ciddi değilsin sen, değil mi?

Miguel omuz silker.

SILVIA. Bir şey mi dedi sana? (*Sessizlik.*) Bir şey dedi.

MIGUEL. Bir dahaki sefere kendimi tutmayacağım. En ufak bir sesini yükseltsin, delirsin, bağırısın. Çocukmuşum gibi her an vurabilir bana. Ama buna izin vermeyeceğim Silvia, yemin ederim. Daha ne yapayım, söyle. Gündüz okula gidiyorum, barda o gün hangi vardiya denk gelmişse çalışıyorum. Yo, okul da kötü gitmiyor. Önemli olan bu değil mi? Bırakmayı düşündüm, bırakıp ilgimi çeken, şu kantin dışında bir işe yoğunlaşmayı düşündüm. Ama

hangi iş? Diploman yoksa, İngilizce istiyorlar. Hadi yüz-iki yüz dolar bayılıp bir otelde işe girdim. Dil olmadan ne yapacağım?

SILVIA. Kimse senden okulu bırakmanı istemiyor.

MIGUEL. Ama babam bir gıdım değerim olmadığını söylüyor.

SILVIA. Asla öyle bir şey demedi.

MIGUEL. Bana söylüyor, Silvia, başka şekilde, ama söylüyor. Benim de kendisi gibi avukat ya da senin gibi doktor olmamı istedi... Ama bunun için zaman ve sükunet; yaşamak ve ders çalışmak için huzur; sırtında sürekli yük hissetmemen için durgunluk gerek. Babam parasını biriktirmiş, hesabı var, ondan sürekli para istemiyorum ama gün oluyor, elimi cebime atıyorum, bir tek bacağıma hissediyorum.

Silvia o an sükuneti düşünür. Bir damla gözyaşı. Bir damla daha.

MIGUEL. (*Omuzlarını okşar.*) Tamam, tamam... Ağlama. Ağlamamı hiç sevmiyorum.

Onu kaldırır, sarılır.

SILVIA. Üzerimi değiştirmeye çıkıyorum.

MIGUEL. Bu akşam şu sinemadaki çocuğu yemeğe çağırırsana.

SILVIA. (*Güler.*) Gördün mü beni?

MIGUEL. Evet ama söylemedim.

SILVIA. Senin ne işin vardı orada?

MIGUEL. Kız arıyordum.

SILVIA. Bir kız daha mı! Gizlin saklın yok valla...

MIGUEL. O yüzden zaten, getir çocuğu. Babamla iyi anlaşılır belki.

SILVIA. Delirdim mi ben? (*Mutfağa gider. İçeriden konuşur.*) **Simdi açtın mı?**

MIGUEL. (*Şarkı söyler.*) **Simsiyah gözyaşları...**

SILVIA. (*Gelir.*) Masanın üzerine margarin bıraktım, kilerde ekmek de var. (*Alından öper.*) Elinden geleni yap Migue, geç de olsa gel.

MIGUEL. Gelirsem sırf senin için. Bakalım seni gezdiren şu çocuğu tanıyor muyum, bir iki uyarı yaparım hem.

SILVIA. Aman ne komik! Üzerimi değiştirmeye gidiyorum.

Miguel güler.

Önden gelen ışık hızla söner ve diğer ışık tekrar Silvia ve Alejandro 'yu aydınlatır.

ALEJANDRO. İşte tüm söyledikleri bunlar. Zihnimde takılıp kaldılar, hâlâ duyuyorum. Ağlamıyorum. Bir damla bile gözyaşı dökmeyeceğim!

SILVIA. Rahatlamamı umuyorsun. Vazgeçmemi, kabullenmemi. Ama yok. Sen istesen bile dokunmayacağım ona. Sen giydir istersen, saçını tara, ya da birilerine para ver, yapsınlar. Ben bakamıyorum bile.

ALEJANDRO. *(Bir anda korkuya kapılır.)* Peki, şu karnındaki iki delik!

Baba bir an kuru bir inleme çıkarır. Silvia direnmeyi bırakır, ona sarılır. Alejandro toparlanır.

ALEJANDRO. Yıkanıp çıkacağım. Kapıya kadar yanaşacağım sadece, o kadar. Gireceğimi sanmıyorum. Kapıdan insanların yüzlerine bakacağım. Bana saçma saçma şeyler sormalarına katlanamam. Polis hâlâ ısrarcı.

SILVIA. Seninle geliyorum.

ALEJANDRO. Gelmesen daha iyi.

Banyoya girer. Işık Silvia üzerinde parlaklaşır. Gözleri kan kırmızıdır.

Duş sesi gelir.

SAHNE VII

Beceriksizlikler

Noel sabahı Felipe Alejo'nun evini pek aydınlatmıyor. Aynı kir pas. Eşyalar aynı yerlerinde, Kárel'in odası görüş açısında.

İfadeye göre müfettiş Saúl Alter sabah saat onu yirmi dört geçe aşağıdaki soruyu sordu.

SAÚL. Kárel Darín ile aranızda bir akrabalık var mı acaba?

İfade, Felipe'nin tereddüt ettiğini de bildiriyor. Sol elinin tırnaklarını kemirip cevap veriyor.

FELIPE. Amcasıyım.

SAÚL. Öz amcası mısınız? Soy isimleriniz farklı.

FELIPE. Ha yok. Babasının kız kardeşinin kocasıyım, ruhu şad olsun, eniştesiyim yani. Amca der ama bana.

SAÚL. Merhum olan babası mı, halası mı?

FELIPE. İkisi de aslında.

SAÚL. Siz hep şehirde mi yaşadınız?

FELIPE. Evet.

SAÚL. Kárel Darín de taşrada.

FELIPE. Taşrada doğdu ama artık şehre yerleşti.

SAÚL. Şimdi sizi vitrine fırlattığını, bu morluklara sebep olduğunu mu söylüyorsunuz?

FELIPE. Canımdan korktum, polisi aradım. Ama bu kadar çabuk geleceğinizi tahmin etmezdim. Noel çünkü...

SAÚL. İnsanlar Noel'de de öldürür.

Felipe kafasını sallayarak onaylar.

SAÚL. Bir şeyi netleştirelim, ondan darp sebebiyle mi şikayetçisiniz?

FELIPE. Abuk subuk lafları ve kötülükleri sebebiyle.

SAÚL. Mesela?

FELIPE. Tam olarak belirtemem ama bunları yaptığımı biliyorum.

SAÚL. Ne zamandan beri?

FELIPE. Çok.

SAÚL. Haftalardır?

FELIPE. Aylardır.

SAÚL. Peki şikayette bulunmak için neden bu kadar süre beklediniz?

FELIPE. Benim için çok zor olduğunu anlamalısınız. Sevdiğim bir akrabamı suçlamak istemedim.

SAÚL. Şikayetçi misiniz, değil misiniz?

FELIPE. Beni rahatsız ediyor. Beni her gece rahatsız ediyor.

SAÚL. Ne anlamda?

FELIPE. Benden para istiyor, rumba yapmaya gitmek istediğini söylüyor.

SAÚL. Rumba mı?

FELIPE. Dansa, içmeye, düzüşmeye. Yirmi iki yaşını bitirecek.

SAÚL. Bu o yaşlarda yapılan şeyler.

FELIPE. Her şey üstü üste. Hiç sağlıklı değil. Her gün hasta oluyor, ya da sabah rezil bir suratla kalkıyor.

SAÚL. Şu anda nerede?

FELIPE. Siz biliyor musunuz? Benim haberim yok. Endişeleniyorum, endişelenmeden edemiyorum.

SAÚL. Her gece burada mı kalıyor?

FELIPE. Burada kalmadığında parktaki banklarda yatıyor.

SAÚL. Hangi park?

FELIPE. Bu ara ufaklıkların en sevdiği, Merkez Park tabii ki. Orada değişik oyunlar oynuyorlar. İskambil, satranç. Para koyup, kaybediyorlar. Kaybedince de kavga çıkarıyorlar.

SAÚL. O mu anlattı böyle?

FELIPE. Özel yaşamı hakkında karanlık bazı noktalar var. Israr etmiyorum. Korkutuyor beni. Nasıl kızdığını görüyorsunuz işte.

SAÚL. Noel Arifesi'nde burada mıydı?

FELIPE. Davet ettim ama istemedi.

SAÚL. Burada kalması için para alıyor musunuz ondan?

FELIPE. Lütfen, olur mu öyle şey?! O benim yeğenim...

SAÚL. Dedim belki... sokaklar çok kötü.

FELIPE. Bir de bana sorun.

SAÚL. Son olarak, beyefendi, Kárel Darín aleyhine başka bir şey söyleyecek misiniz?

FELIPE. Yılın son günleri, yapabileceği şeyleri biliyorum. O yüzden bekliyorum. O uyuduğumu sanıyor ama o gelene kadar dayanıyorum. Birkaç gece önce bana sinemaya gittiğini söyledi, uyumadan bekledim. Saat on bir buçuk falandı, kapı açıldı.

Karşısında Darín'in odasının kapısının olduğu girişte ışık belirir. Kárel ve Silvia içeri girerler. 23 Aralık, neredeyse gece yarısı.

SILVIA. Burası hep ahır gibi geliyor bana.

KÁREL. Senin ve benim. Beğenmiyor musun?

SILVIA. Seni beğeniyorum.

Ona sarılır. Kárel daha sıkır, öper. Odaya girerler. Kárel kapıyı kapatır ve yatağa oturur. Kızı yanına alır. Yatağın üzerinde dönerler.

SILVIA. Kardeşim sinemadaydı galiba.

KÁREL. Seseleydin. Hemen elini tutardım.

SILVIA. Deli miyim ben?

KÁREL. Sen bana güveniyor musun?

SILVIA. (*Sarkı söyler.*) *Birak da güveneyim sana.*

KÁREL. Sessiz ol, amcam uyanacak.

SILVIA. Babamı bir tanısaydın...

KÁREL. Herhangi bir kız değilsin benim için.

SILVIA. Ama o ikisiyle yaşıyorum. İki erkek arasındaki bir kadın tuhafliklarla, kıskançlıkla, korkularla cebelleşir.

KÁREL. Kadınına göre değişir.

SILVIA. Erkeğine göre değişir.

KÁREL. Ne düşünüyorsun peki?

SILVIA. Seni sınadım artık, fikrimi de söyledim.

KÁREL. Zor kadınsın be kızım.

Birbirlerini süzerler. Bir sonsuzluk olur sanki aralarında ama birkaç saniye bile sürmez. Kárel Silvia'nın saçından bir tutamı parmaklarının arasına alır, kıvırır. Cilveleşirler.

KÁREL. (Melodiyle) ~~Kara Hatun Marıma, ne kadar da güzelsin.~~

SILVIA. (Fısıldar) Güzel olmadığımdan, sana daha da minnettarım.

KÁREL. Benimle evlenir misin?

Silvia bu oyunu sürdürebilir, hayatın bir masal olduğunu hayal edebilirdi. İtibarlı bir doktor yerine harabe bir evde yaşayan, herhangi işsiz bir oğlanla mutlu olacağını düşünüp heyecanlanabilirdi. Ama bilmiyor, bilemiyor.

SILVIA. Yarın bir şey söylerim.

KÁREL. Yarın başka bir gün olacak.

SILVIA. İyi mi bu, kötü mü?

KÁREL. Noel Arifesi'ni birlikte geçirebiliriz. Pek işim olmaz ama...

SILVIA. Ben evde olacağım.

KÁREL. Seni görebilecek miyim?

SILVIA. Çarşamba diyelim.

KÁREL. Öyle diyorsan, öyle olsun.

SILVIA. Yedi buçuk gibi, ya da sekiz. Çabuk gitmem gerekebilir, nöbet günüm.

KÁREL. Yalanlar Parkı'nda?

SILVIA. Olur.

KÁREL. Yalanlar atıyor olmayasın.

SILVIA. Aptal. Geleceğim.

Ayrılırlar.

SILVIA. Ha, unuttuyordum... (*çantasını açar ve iki küçük kutu çıkarır.*) İstedğin ilaçlar. Bunları iyi fiyata satabilir miyiz sence? İçkiyle alıyorlar bunları. Uçmak içinmiş.

KÁREL. Rom şişemin dibinde biraz var.

SILVIA. Hayatta olmaz. Sen de içmeyeceksin... Müptelası olan düşünsün... Yemin et içmeyeceğine.

KÁREL. (*Ellerini kaldırır*). Yemin ederim.

SILVIA. Bu da sana. (*Bir fotoğraf çıkarır.*)

KÁREL. Gerçekten mi?

SILVIA. Çok kötü çıkmışım ama.

KÁREL. Bir şeyler yazar mısın?

SILVIA. Çarşamba günü.

KÁREL. Çarşambaya çok söz verdin. (*Kalkar ve sehpayaya gider. Üzerindeki camı kaldırır ve fotoğrafı içeri kaydırır. Camın üzerindeki satranç tablası ve taşları kıpırdamaz bile.*) Benimkinin yanına.

SILVIA. Geç oldu.

KÁREL. Seninle geleyim.

SILVIA. Buralarda mı dolaşacak yine?

KÁREL. Benimle buralarda dolaşırken tanıştın ya.

SILVIA. Ama sokaklar vahşidir, Kárel.

KÁREL. Ben kurtlardan korkmam. (*Ona sarılır.*)

Oda karanlığa bürünür.

FELIPE. Sarılıp, ışığı kapattılar.

SAÚL. Her şeyi nasıl bu kadar açık görebildiniz?

FELIPE. (Kárel'in odasının kapısını gösterir.) Kapıda delik var. İçerisi görünüyor. Onu gözetlemek için deldim.

SAÚL. Geceleri onu gözetliyor musunuz?

FELIPE. Çıtır kızlarla geldiği zaman...

SAÚL. Kızları mı gözetliyorsunuz, onu mu?

FELIPE. Kızları tabii ki. Ne sandınız? Yaşlı bir ibne değilim ben.

SAÚL. Af edersiniz... Yeğeninizin bir fotoğrafı var mı?

FELIPE. Orada, içeride.

SAÚL. Anahtar?

FELIPE. Onda. Hep kilitler. Ama acımayın, kırım kapıyı. Onun küfürlerini yemekten bıktım artık. Hadi, omuzlayın!

Saúl kapıya yaklaşır. Dokunur. Omzuyla bir darbe vurur. Ahşap direnir. Nefes alır, tekrar yüklenir. Kilit boşalır. Odaya girerler.

FELIPE. Burada kalmaya başladığında beri hiç içeri giremedim. İzin vermiyordu. Şu satranca bakın. Sizce Darín'de satranç oynayacak kadar kafa var mı? (*Sehpanın üzerindeki camı hafifçe kaldırır ve bir fotoğraf çıkarır.*) Bakın.

SAÚL. Fotoğrafi alır. Evet, bu Kárel Darín.

FELIPE. Onu görmüş müydünüz?

SAÚL. Hayır, hayır.

FELIPE. (*Bir fotoğraf daha çıkarır.*) Bu da size anlattığım kız. Camın altında, beraberler. Çerçevesi olmadığı için...

SAÚL. (*Fotoğrafi alır, inceler.*) Biraz su getirir misiniz?

FELIPE. Tabii.

Felipe çıkar. Saúl fotoğrafları cüzdanına koyar. Hevesle çekmeceleri karıştırır. Kanlı kıyafet yumarını fark eder. Birbirlerinden ayırır. Tekrar burar, çekmeceye koyar, hemen kapatır. Felipe geri gelir.

FELIPE. Dikkatinizi çeken bir şey var mı?

SAÚL. Suçlu olduğunu gösteren bir şey yok. (Suyunu içer.)

FELIPE. İyi bakmadınız herhalde. Şu satranç tablası ipucu olabilir.

SAÚL. İyi de, oynuyor mu, oynamıyor mu?

FELIPE. Öylesine dedim.

Odadan çıkarlar.

FELIPE. Başka sorunuz var mı?

SAÚL. Yok.

FELIPE. Hani tüm soruŐtırmalardaki gibi, son bir söz.

SAÚL. Neden ona Kárel değil de, Darín diyorsunuz?

FELIPE. Babasının soyadı. Onu anmayı seviyorum. Ayağı yere sağlam basan bir adamdı.

SAÚL. Sizi haberdar edeceğim.

FELIPE. E haliyle.

Felipe Alejo'nun salonundaki tek lamba bir anda söner.

SAHNE VIII

Babalar ve Oğullar

Alejandro Depás değil de, başka bir adam olsaydı evde kalırdı. Kızının yanında acısını mırıldanır, uyumaya çalışırdı. Mezarlıktan dönünce bir bardak bitki çayı içer, bir sürü hap alırdı.

Ama ifade sırası ona gelip de, 25 Aralık gecesini saat 10.40'ta Yalanlar Parkı'nda, Prado Caddesi'nden yarım sokak kadar ötede spot üzerine vurduğunda güçlü, soğukkanlı ve sakin görünüyor. 15 numaralı otobüsün durağına en yakın banka oturmak istiyor ama bankın en sağında bir sürü naylon poşette bir şeyler arayan yaşlı kadın olduğunu görüyor. Bankın en soluna yanaşıp oturuyor.

Bank geniş. Roberta López ile Alejandro Depás arasında bir buçuk metre var. Deniz fenerinin gelip giden ışığı ile aydınlanıyorlar.

ROBERTA. Kahve yorgunluğunuzu almaz mı?

ALEJANDRO. Ha?

ROBERTA. Benim alır. Bütün gece uyanık kalmam gerektiği için iki kahvedanlık süzüyorum, sonra da bu küçük şişeye dolduruyorum. Sütlü kahve, tabii. Zamanla sütlü sever oldum.

Plastik bir bardağa doldurur, ona uzatır.

ROBERTA. Alın, lütfen. Bir peso verseniz çok iyi olur, yoksa fark etmez...

Alejandro cüzdanına bakar, bir bozukluk çıkarır.

ROBERTA. Yok, yok...

Alejandro ısrar eder, bardağı alır.

ROBERTA. Tamam... Her zaman kahve süzdüğümü sanmayın. Her gece yapmanın imkanı yok. *Si sumiera que ni las chucherías del cine me hacen tanta falta como un bichito de este como...* Güzel mi? Evet, ben çok sevdim. Ne yaparsınız, hiç uğraştırmıyor bile. Şeker koyduktan sonra kötü olmasına imkan yok ki.

Alejandro bir dikişte bitirir.

ROBERTA. Burası pek hoş değildir. Daha erken saatlerde insanlar olur, benden kahve alırlar. Sonra uzarlar. Otobüs gelir, haliyle onlar da koltukta uyumaya giderler. Otobüs koltuğu, şu tahta çubuklardan çok daha iyidir. Ya da Merkez Park'ın taş banklarından.

Merkez Park. Taş bank. Alejandro ürperir.

ROBERTA. Evet, hava soğuk, soğuktan titriyorsunuz. Ben bütün gece sizinle oturabilirim... Yok yok, merak etmeyin, kirliyim, biliyorum. Zaten bu parkın hiçbir anlamı yok benim için. Prado Caddesi'ne çıkıp, sinemanın yakınlarında durursam en azında kahramanın heykelini bekleyebilirim. Orası daha aydınlık. Kahveye bir peso verecek birileri geçer belki. Hiçbir tehlike olmadığından emin olup, bir lambanın altında hiç tereddüt etmeden aniden duracak biri.

Alejandro Roberta'nın gözlerini takip eder. Roberta Kárel'in geldiğini görür. Şişesini ve bardakları poşetlere koyar, kalkar.

ROBERTA. Kahve yorgunluğunuzu almadıysa, yatmaya gitseniz iyi olur.

Kaybolur. Alejandro ardından gitmek ister ama Kárel varır. Önceki geceki kıyafet üzerindedir. Eve gitmemiştir. Noel Noel, bütün gün ne yaptı, Allah bilir.

KÁREL. Ne istiyordu kocakarı?

ALEJANDRO. Bana kahve verdi.

KÁREL. Kahve zararlı diyorlar.

ALEJANDRO. (Onun zarar anlayışı ile eğlenmiş, derinlere dalmıştır.) Biraz geç kalmadın mı?

KÁREL. Bir süre önce buradaydım desem, bana inanmazsın.

ALEJANDRO. Yedi gibi bir işin vardı, o mu?

KÁREL. Bir kız. Hoş olabileceğini düşünmüştüm, o kadar. Noel Arifesi'nde akşam yemeğini beraber yemedik, çünkü ailesiyle birlikte olacaktı, babasıyla, erkek kardeşiyle. Bugün buluşmaya karar verdik. Elimi kolumu bağladı. Kadınlarla ilgili aptalca hayaller işte.

ALEJANDRO. Ne olursa olsun, insanlar karmaşıktır. Ona ne olduğunu hiç bilmiyorsun ki... Şehrin bambaşka bir tarafında, hayatını düzene sokmaya çalışıyordu, her gün karşımıza çıkan milyonlarca küçük problem canavara dönüştürüyor bizi. Delilik bu... (Gözlerini ovuşturur, gözyaşlarını tutamaz.)

KÁREL. Ne oldu? (Sırtını sıvazlar.)

Alejandro sessizce, acı acı ağlıyordur.

KÁREL. Sen iyi değilsin babalık. Ferahlatacak bir şey alayım mı? Bira? Başka bir şey ister misin?

ALEJANDRO. (Yüzünü kollarıyla siler.) Yok, yok.

KÁREL. (Mendilini çıkarır.) Sil yüzünü.

Alejandro mendili açar, yüzünü tekrar kapatır. Ağlar.

KÁREL. Hay .ikeyim, yapma... güzel vakit geçireceğiz. Tamam, tamam... söyle, ne oldu?

Alejandro bir şişe çıkarır.

KÁREL. İyi rom bu.

ALEJANDRO. Her rom olur şu anda.

KÁREL. Hava soğuk, iyi gelir.

ALEJANDRO. Daha ilk yudumda sıcaktan ölürsün.

Şişeden içerler. Kárel çıplak kollarını sıvazlar.

ALEJANDRO. Mantomu ister misin?

KÁREL. Yok yok, geçer şimdi.

Deniz feneri. Tuzlu su kokusu. Şişeden bir yudum, bir yudum daha.

ALEJANDRO. (Yavaşça) Bu parkı seviyorum. Burada oturursun, karanlığa rağmen denizi görürsün... Dünyanın en sakin yeridir, yanaşırsan dalgaların kokusunu alırsın, kayalara çarpan suyun sesini duyarsın. Rıhtıma yaklaşırsın, canın çekerse kenarında yürürsün... Ufukta, çivit tonunda bir çizgide bir araya gelmiş hava ve su. Çizgi yok, hele bu saatlerde hiç olmaz ufuk çizgisi. Deniz feneri hiç durmadan döner, bir anda gölge olur. Cehennem bu işte!

Deniz feneri yavaşlamış gibidir. Belki birazdan anlatılacaklar yüzünden.

ALEJANDRO. Oğlumu seviyordum... Adın neydi senin?

KÁREL. Kárel, Kárel Darín.

ALEJANDRO. Bir Kárel diyorum, **Chamaco**, bir Miguel. Aynı yaştasınız, sanırım, aynı dünyalardasınız. Belki de, dikkat et bak, belki de bilmiyordu... ama ona tapıyordum... dün ablasıyla konuşurken her şeyi merdivenlerden dinledim. Lafını kesmedim. Kesebilirdim ama yapmadım. Silvia'nın odasına girmesini bekledim.

KÁREL. Silvia...

ALEJANDRO. Sonra aşağı indim.

Parkın bir ucunda Depás evinin yemek odasının bir bölümü görünür. Şekli değişmiştir, tam değildir, döküktür, aynı Alejandro'nun kafasını içi gibi.

Miguel şortlu, çoraplıdır. Margarinli ekmek yiyordur. Ayın 24'ü sabahıdır, bir kere daha.

ALEJANDRO. (İçeri girer.) Bugün okula gitmiyor musun? (Mutfağa gider. Oradan.) Tatil yarın değil mi?

Miguel cevap vermez. Alejandro bir bardağa süt koyar. Kilerden ekmek alır. Masaya gider.

ALEJANDRO. Dilini mi yuttun? (Yerken) Bu akşamın etini ablan alacak, soğan ve patates alır kesin. Okula gitmiyorsan ona yardım edebilirsin...

MIGUEL. (Elini masaya vurur.) Gidiyorum! Tabî ki gidiyorum! Hemen şimdi okula gidiyorum! (Kalkar ve yürümeye başlar.)

ALEJANDRO. Sesini yükseltme bana.

MIGUEL. Aman, sesimi yükseltmeyeyim, ama sen bütün hayatını bağırarak geçir.

ALEJANDRO. Miguel, otur.

MIGUEL. Giyinmem gerek.

ALEJANDRO. Erken gelseydin, bar kapandığında buraya gelseydin...

MIGUEL. Ne olurdu? Ne değişirdi?

ALEJANDRO. Sana inanmaya başladım.

MIGUEL. Sakın dün geceki mevzuu açma.

ALEJANDRO. Sakın benden para isteme.

MIGUEL. Biriktiriyorsun, değil mi? Paslanacaklar be.

ALEJANDRO. Bu evin her şeyini ben veriyorum, Miguel. Elektrik, doğalgaz, su...

MIGUEL. Geçen ay telefon için Silvia'ya elli peso verdim. Banyoyu yapan tesisatçının parası da benden çıktı.

ALEJANDRO. (Alkışlar. Oturduğu yerde dikelir.) Küçüklüğünden beri ne öğrettim sana. Arkanı sağlama almadan hiçbir şeye sırtını dönme. Yediğin kaba sığma.

MIGUEL. Baba, yıllar önce oturdum, sana açıkça söyledim. Daha küçüktüm, belki bana inanmamışsındır. Bazı şeyler zamanla uçar gider, diye düşünmüş olabilirsin. Dedim ki, yalnız yaşamak istiyorum. Bana güldün. Her şeyin vardı, istediğin gibi yönetecek bir evin, Tıp bitirmek üzere olan bir kızın, adliyede harika bir konumun... Her şeyin vardı ve bana güldün. Ben bir çocuktum, söylediklerimi bir oyun gibi gördün. Ama ben çok iyi anlıyordum.

ALEJANDRO. Neyi anlıyordun?

MIGEUL. Annemin senin için bir rahatsızlık olduğunu.

ALEJANDRO. Lan, ne diyorsun...

MIGUEL. Yok, yok. Onu seviyordun. Onu sevdiğinden eminim. Arabayla onu almaya gidiyordun, gezmeye çıkarıyordun. (İşaret parmağı ile kafasına dokunur.) Sahildeki haftasonları, hayvanat bahçesindeki akşamlar, hepsi bir arada burada... Unutmadım. Ona sarılıyorsun, onu öpüyorsun, beyaz bir gül hediye ediyorsun. Ve eve geç geliyorsun. Adliyede dağ gibi iş veriyorlar sana... Gece geç saatlere, sabaha kadar.

ALEJANDRO. Her zaman icabına bakılması gereken kağıtlar, faturalar, imzalar olur...

MIGUEL. Bekle biraz, hiçbir şeyi meşrulaştırmak zorunda değilsin. Avukat olan sensin. Ben seni yargılamıyorum.

ALEJANDRO. Ama sesini duyuyorum, varmaya çalıştığın yeri hissediyorum, tasavvur bile etmek istemiyorum ama neredeyse beni şeylikle suçlayacaksın...

MIGUEL. Annem ise hiçbir şey demiyordu. Köpek gibi bağlı, dayanıyordu. Dilini yutup susuyordu. Yemeğin hazır, yıkanmak için sıcak suyun hazır... Hep susuyordu. Kaç yıl evli kaldınız? Yirmi falan, değil mi? En az on sekiz... Bunu yılda üç yüz iş günü ile çarp. Sana hiç sormadı galiba. Sordu, diyeceksin ama sanırım sormadı. (Parmaklarıyla bir hareket yapar.) Hiç şüphelenmedi. Burnunu sokmuyor, bir sürü sorundan kurtulmuş oluyordu. Burnunu hiçbir şey sokmuyor ve sana özgürlüğünü veriyordu, *senin* özgürlüğünü savunuyordu. Ben de onun sayesinde mutlu bir çocukluk geçirdim, sessizliği, sabrı sayesinde... Evin dışında her ne yaparsan yap, harika işte, burada bilmiyorduk. (Alnına dokunur. Babasının çok yakınındadır.) Geceleri bir şeyler yapıyordun, değil mi? Kesin yapıyordun. hâlâ da yapıyorsun.

Alejandro ona bir tokat atar.

MIGUEL. (Sesi çatlamak üzeredir ama tek bir gözyaşı bile yoktur.) Sen... ne olursa olsun... benim için çok **İncesi** baba. (Gider.)

Depás evinin açısı kararır.

ALEJANDRO. Dün gece oğlumu Merkez Park'ta öldürdüler. Seninleydim, hatırlıyor musun? Ayrılanaya kadar içimde garip bir his vardı, sonra bakmaya gittim. Sıçtığımın sireni! Oğlumu öldürdüler, sebebini, kimin ne için yaptığını düşünmeye beynim yetmiyor. Evet, ben bir baba değilim, bokun tekiyim, diyemeden öldürdüler oğlumu... Ama ne olursa olsun onu seviyorum, hay sikeyim... Bu bok kalbiyle bile seviyordum onu, seviyorum... Bir şeyleri değiştirebilirdik, durumumuz daha iyi olabilirdi, ayrı yaşayıp hayatımızı sürdürebilirdik... Bunların hepsini farkındaydım ama ona söylemedim. Ona vurdu, o da sustu.

Sessizlik.

ALEJANDRO. Ama o orospu çocuğu, başka bir parkta, partide, bir sinemada, başka bir aptal çocuk bekliyor... Polis fazla takip etmedi, daha fazla ipucu aramadı. Tembeller işte. Çok kötü, çok!

Kárel tek kelime etmez.

ALEJANDRO. Ah! O katili, mahkemede karşımda görünce ne soracağım biliyor musun? (Kárel'in saçını okşar.) Ona ne sorabilirim, **İncesi**? Ona ne sik sorabilirim? (Ağlar.)

Denizin dalgaları sertçe kayalara çarpıyordur.

SAHNE IX

BASKIN

Prado Caddesi'nin bir köşesi. Deniz görünmüyor, ama sesi hâlâ geliyor. Defne ağaçları sallanıyor. 25 Aralık, neredeyse gece yarısı.

Kárel sigara içiyor, bir duvara oturmuş. Ağzı da dumanlı, kafası da.

La Paco geçiyor, telaşlı. Çiçek sepeti kolunda.

LA PACO. (Karanlıkta onu seçiyor.) Kárel? (On yaklaşıyor.) Burası ne ıssız böyle... Soğuk insanları yutmuş sanki. La Magdalena'da üç çiçek sattım, öğlen üçten beri sokaklardayım. Merkez Park'a çıkmazsan iş bulamazsın... Burada mı kalacaksın? Birini bekliyorsun, kesin. Tam da buluşulacak yer yani... Bende pek iyi satış yok, görüyorsun. Erkeklerle hiç bulaşmıyorum. Sokakta yalnız yürümek de korkutuyor. Şu polis beni koruyor, onun olması iyi, beladan uzak duruyorum böylece. Ama beni sürekli koruyor! Buralarda dolanıyordur. Her an bir yerden çıkabilir. Kimden bahsediyorum, biliyor musun? Evet, onunla biraz yiyişmeyi, beni sıkıştırmasını seviyorum... Ama sonra canımı sıkıyor. Yatak meselesinden değil, üniforma giymese bile her poliste bir şey vardır ya... Hep senden bir şey sakladıklarını düşünürsün. Ama beraber yaşayacağınıza, bebek yapacağınıza söz verseler... (Güler.) Bizim bebek yapamayız tabii... Korku, güvensizlik. Bu şehir hiç düzelmiyor. Daha dün gece parkta şu çocuğu öldürdüler... Duydun mu? Yerde hâlâ kan izi var...

Ağaçların dalları hiç durmadan sallanırlar.

LA PACO. (Bir sigara çıkarır.) Ateşin var mı?

Kárel bir kibrit çakar. La Paco sigarasını yakar, içmeye başlar.

LA PACO. Şu köşeyi dönünce ölebilirsin yani.

Bir motor farı gelir. Kárel yüzünü kapatır.

LA PACO. Herif geliyor galiba. Sonra görüşürüz.

Kaçacak olur ama Saúl ile karşılaşır.

SAÚL. Sen La Magdalena'ya gitmeyecek miydin?

LA PACO. Buzdolabım kadar boş orası. El Floridita'ya gidiyorum, şans dileyin.

SAÚL. Şu konuştuğun kim?

LA PACO. Çocuğun biri. Rahat bırak, hadi, bulaşma ona.

SAÚL. Ne çocuğu?

LA PACO. Herhangi bir çocuk işte, aptallığı bırak. (Onu öper.) Birazdan gel al beni.

Saúl ona bir pandik atar. La Paco koşarak gider.

SAÚL. (Yaklaşır.) Çocuk buymuş demek... Kárel Darín.

Kárel duvardan iner.

SAÚL. Sabah evindeydim.

KÁREL. Nerede?

SAÚL. Amcan çağırđı. Tatlıkatı ben yapmak istedim.

KÁREL. Niye?

SAÚL. Sorun yarattığını söylüyor, geç saate kadar sokakta kalıyormuşsun. Amca şeyleri işte. Adamın yüzünü vitrine çarpmışsın.

KÁREL. Delirmiş mi ne? Gayet iyi geçiniyoruz.

SAÚL. Ama geçen gece ailecek yemek yememişsiniz. Yatmaya bile gitmemişsin.

KÁREL. Kız arkadaşım var. Onun evine gittim.

SAÚL. Kız arkadaş mı, erkek arkadaş mı?

KÁREL. Ne istiyorsun sen?

SAÚL. Erkeklik taslama bana. Şu dediğim herife ne oldu?

KÁREL. Kimsenin bir şeyini bilmiyorum ben.

SAÚL. (Onu boynundan tutar.) Sütunlardaki, avukat olan. Bir şey buldun mu? Çoktan götürmüşsündür onu. Para da verdi, değil mi? Ne kadar verdi?

KÁREL. Bırak beni...

SAÚL. (Kulağına) Belki ona indirim yapmışsındır. Adamın oğlunu öldürdün ne de olsa...

KÁREL. Ne saçmalıyorsun sen be?

SAÚL. Bir şeyi ya tam yap, ya hiç yapma.

KÁREL. Ben bir şey yapmadım.

SAÚL. (Onu motora kadar sürükler. Işıkları yakar. Çantasından bir fotoğraf çıkarır.) Bu kız kim, biliyor musun?

KÁREL. Bu fotoğrafın ne işi var sende?

SAÚL. (Onu sıkıştırır.) Adı ne?

KÁREL. Silvia...

SAÚL. Silvia Depás. Bildin mi? Kimin ablası, biliyor musun? (Fotoğrafları küçük parçalara yırtar.)

KÁREL. Bırak beni, bırak!

SAÚL. Miguel Depás'ın. Miguel Depás kim? Öldürdüğün ufaklık! Alejandro Depás'ın oğlu, götünü sik diye sana para veren ibnenin!

KÁREL. Yalan! Onu ben öldürmedim!

SAÚL. Bıçakla! Onu bıçakla kestir!

KÁREL. Bıçağım yok benim...

SAÚL. Şiş, çakı! Doktorlar söyler o kaDarını. İki gün içinde öğrenmiş oluruz. Parmak izlerin çocuğun kıyafetlerinde! Park bekçisi ya tanımıyor ya da korumaya çalışıyor seni ama satranç oynadıklarını söyledi... Aptal! (Onu yere atar. Tekmeler.) Öldürmek için bile kafa gerekir!

*Kárel kalkmayı becerir, zorlanır ama kaldırımın ortasında çökmüş halde durur.
Dinler. Dinler. Dinler.*

SAÚL. Çekmeceden kan içindeki kazağını buldum, aldım. Amcan senden şikayetçi olacaktı ama beklemesini söyledim. Anlaşma anlaşmadır. Ama geliyorsun, şu herif hakkında hiçbir şey söylemiyorsun, en ufak bir bilgi, kıvrılabileceğim bir iğne deliği bile vermiyorsun.

Kárel beceriksizce çakısını çıkarmaya çalışır. Saúl fark eder, çakıyı uzaklaştırır.

SAÚL. O pislikle ne yapmayı düşünüyordun? (Onu daha da tekmeler.) Konuş! Konuş!

Kárel ellerini kaldırır. Konuşacaktır, bir şey diyecektir.

Kahramanların hep bir son sözü olacağı düşünülür. Şanı yürüsün diye. "Özgür kalmak için", diye düşünür Kárel, Vatan Tarihi kitaplarını hatırlayıp. Ama ses etmez.

Saúl çakıyı Kárel'in önüne atar, çakı asfalta çarpar.

SAÚL. Pislik!

Tükürür ve motoruyla gözden kaybolur.

Kárel Darín şehrin bir köşesinde nefes nefese bir [REDACTED] olarak kalır.

SAHNE X

Kaçış Noktası

Alejandro Depás pek iyi görünmüyor. 26 Aralık, sabah ertesi. İfade, gençliğinin tüm çekiciliğini hâlâ barındıran geçkin bir adamdan bahsedildiğini o ana kadar gözden kaçırmış.

Bir ışık tepeden aydınlatıyor bu adamı.

ALEJANDRO. Yemin ederim, ona karşı kötü bir niyetim yoktu. Oğlumun öldürüldüğü gece Louvre Kaldırımı'nın sütunları altında tanıştım onunla. Hoşuma gitti, yine gelmesini istedim. Kalbim kırılmıştı ama yine de onu bekledim, çok yakında, birkaç sokak ötede, Yalanlar Parkı'nda, 15 numaralı otobüsün geçtiği durağın hemen yanında. Beraber içtik. Herhangi bir rom. O gece benimle çok az konuştu. Ama çok dinledi. Onunla konuşuyordum ve sanki karşımda Miguel varmış gibi hissediyordum. Önceki günün sabahında ağızdan çıkaramadıklarımı dinledi, cevap vermedi, soru sormadı. Öylesine önemli kelimeleri böylece savurmak, hem de bir yabancıyla karşısında! Sessizliğiyle güzel geldi bana sanırım. Bu şehrin sokaklarından farklı bir çocuk. Aynı yaşlar, Allah'ım, bakışları Miguel ile aynı. (*Nefesi kesilir.*) Bugün şafak sökmeden görüştük. Evime geldi, hiç yapmam böyle bir şey halbuki! Evime geldi, çünkü Silvia nöbetçiydi. Bir ufaklığı yeni gömmüşken başka bir tanesini düşünmek ha! Aynıydılar. Anlaması çok güç, biliyorum ama, onu eşikte gördüğümde Miguel ve Kárel aynıydılar. Kötü bir gece geçirmişti, şüphesiz. Yaralıydı, dayak yemiş gibiydi... Göz altları mosmordu, yorgunluktan herhalde, diye düşündüm. Yarım şişe bira içti. Yatakta yuvarlandık. Saf bir heyecan! Bir öpücük, bir tane daha. Bittiğinde kulağıma fısıldadı: Tek kuruş istemiyorum. Pantolonunu aldı, cebinden bir bıçak çıkardı. **Korkuncu dedi çamacc** **senki ik de laymıs gib**, ve boğazını kesti, tam Adem elmasının üstünden.

Sesi kesilir. Fazla kesilir belki.

Işık söner.

